

בתי המשפט

פ 002781/03		בית משפט השלום חיפה
תאריך: 22/12/2005	כב' השופטת רחל חזה - סגן נשיא	בפני:

המואשימה

בעניין: מדינת ישראל

- נגזר -

הנאים

סרגיי לבנפוב

nocchim:
**ב"כ המואשימה – עו"ד ערן בראור, מהפרקליטות
הנאים – עצמו**
**ב"כ הנאים – עו"ד בוריס שרמן, מהסניגורייה הציבורית
מתורגמן – גב' אוקסנה וסילנקו, שהזורהה לתרגם האמת**

גור דין

בכתב האישום שהוגש נגד הנאים נטען כי החל מחודש יוני 2001 הפעיל מביתו, ברחוב פבזנר 20, חיפה (להלן: "הבית"), שלושה אתרים המפורטים בראשת האינטרנט (להלן: "אתרי האינטרנט") ואשר הכילו תמונות וסרטים פורנוגרפיים בהם מעורבים קטינים. בעבור הכנסה לשולשת אתרים האינטרנט והצפיה בחומריהם הנמצאים בהם, גבוה הנאים דמי מוני חודשיים.

כן נטען כי באותה עת הכין הנאים והחזיק בبيתו תקליטורים המכילים תמונות וסרטים פורנוגרפיים בהם מעורבים קטינים, פרסם את התקליטורים למכירה באתר האינטרנט ואף מכיר מספר רב של תקליטורים.

העבריות שייחסו לנאים בגין מערכת עובדתית זו הן מעשים של פרסום תועבה והחזקת פרסום תועבה, בניגוד לקבעות הסעיפים 214 (ב) ו-214 (ב3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בישיבת ההקראה בפני כב' השופטת נ. שרון מיום 17.11.03, הודה הנאים בעבודות כתב האישום והורשע על פי הודהתו.

בישיבת בית המשפט מיום 3.3.04 נגורר דיןו של הנאים.

הנאים הגיע ערעור על גור הדין ובהסכמה ב"כ המואשימה וסניגורו של הנאים, שנתמנה רק לאחר מתן גור הדין, נקבע כי ההרשעה וגור הדין יבוטלו ויתקיים דין חדש.

התיק הועבר לשמייעתו בפני.

בישיבת ההקראה מיום 8.2.05 כפר הנאים בעבודות כתב האישום ובהעבריות המיוחסות לו.

בישיבת בית המשפט מיום 6.9.05 ולאחר שמייעת מלא הריאות שבתיק זה, החלטתי להרשיע את הנאים בעבורות של פרסום חומר תועבה והחזקת פרסום תועבה, בניגוד לקבעות הסעיפים 214 (ב) ו- 214 (ב3), לחוק העונשין

בישיבת בית המשפט מיום 29.11.05, נשמעו הטענות לעניין העונש.

曩יג המאשימה, בטיעונו לעונש, הודיע כי עברו של הנאשם נקי לחולותין וכי ביום 16.11.05 הורשע בעבירות מס, כעולה מן המסמכ שוגוש וסומן ת/31.

曩יג המאשימה עתר להטלה עונש של מאסר בפועל משמעותי וכן מאסר על תנאי וכנס הולמים, תוך שהינו מתאראת חומרת מעשי הנאשם והפגיעה הקשה שנגרמה לקטינים, את הנזק הפוטנציאלי שעשו עוד להיגרים וכן את העובדה כי כל זאת עשה הנאשם תמורה בצע כסף.

לטעמו של ב"כ המאשימה, על הענישה לבטא את האינטרס הציבורי שנפגע וכן את עמדתו של הנאשם, באופן אישי, כאשר לא שם כלל נגד עיניו את הפגיעה האפשרית בילדים כה רכים.

במהלך דבריו של ב"כ הנאשם לעניין העונש, עלתה על ידו הטענה כי אין כלל לגוזר על הנאשם עונש בגין תיק זה. לגישתו, ב-ת.פ. 1223/04, ביום"ש שלום חיפה, בפני כב' השופטת י. פרדסקי, (להלן: "התיק الآخر") הנאשם הורשע ודינו נגזר וזאת בעבירות הנובעות מ"אותו מעשה" ועל כן, לפי קביעות הסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, אין להעניש נאשם יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

ב"כ הנאשם גרש כי מעשיו של הנאשם בגינם הורשע ודינו נגזר בתיק אחר הניל ומעשיו בתיק זה מהווים "אותו מעשה" כהגדרתו בחוק.

בטיעונו לעניין זה גרש ב"כ הנאשם כי התקיק שבענייננו הינו חריג הוואיל "ובגין אותה פרשיה עובדתית הוגשו שני כתבי אישום אשר שונים לשתי ערכאות שונות" (עמ' 76, שורות 7-8 לפרט).

כל זאת למורת שהינו מודע לכך, לטענתו, כי אין מניעה להגיש שני כתבי אישום נפרדים בגין נסיבות דומות כאשר מדובר בעבירות על פקודת מס הכנסה ועל חוק המע"מ.

ב"כ הנאשם עתר כי בית המשפט יחליט שהנאשם כבר ענש בתיק אחר ולא יגוזר עליו כל עונש בגין תיק זה.

ב"כ הנאשם הגיע פסיקה לעניין טענתו זו.

ב"כ המאשימה סבר כי יש לדוחות את טענתו זו של ב"כ הנאשם כאשר גרש כי "לא מדובר כאן באותו מעשה" (עמ' 79, שורה 17 לפרט).

גם ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לפסיקה מתאימה.

התיק אחר הניל הוגש בהסכמה לעיון בית המשפט וועלה הימנו כי בתאריך 18.1.04 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום, וזאת ע"י מדור התבניות של מס הכנסה.

בעבודות כתב האישום שבתיק الآخر הניל פורט כי מתחילת שנת 2000 עסוק הנאשם במכירת חומר פורנוגרפי באמצעות האינטרנט, אך לא מילא חובתו להודיע במועד לפיקד השומה על פתיחת עסקו, לא הגיע במועד את הדוח' החנתי הראשון שהיה עליו להגיש לאחר פתיחת העסק, לא ניהל פנסטי חשבונות בשנת המס 2000 ו-2001 ו-2002 ואף לא מסר במועד דוחות על הכנסותיו בשנות המס 2000, 2001 ו-2002.

הוראות החיקוק שייחסו לנאים באותו כתב אישום היו עבירות על הסעיפים 215(5) ו-216(4) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

בישיבת בהם"ש מיום 17.10.04, שהתקיימה בתיק الآخر הניל, לאחר שכתב האישום בתיק الآخر הניל הוקרה

לנאים, כפר הנאים, באמצעות בא כוחו, עוזר שרמן מהסניגוריה הציבורית בעבודות כתוב האישום ובעירות שיויחסו לו.

בישיבת ביהמ"ש מיום 5.5.05 שבתקICK האחר הניל הודיעו הצדדים לביהמ"ש כי במסגרת הסדר טיעון הנאשם יחויזר בו מכפирתו, יודה בעבודות כתוב האישום ווירשע בגינו. באותו מועד אכן ניתנה הכרעת הדין המרשיעה את הנאשם, עמי'י הודהatto, בעירות שיויחסו לו. בישיבת ביהמ"ש מיום 16.11.05 נגור דינו של הנאשם בתיק האחר הניל והוטל עליו עונש של מאסר על תנאי, תשלום קנס כספי בסך של -17,000.₪ וחיוב בחתיימה על התחייבות בסך -10,000.₪.

כאמור, ב"כ המשימה טעו לעניין זה כי לא מדובר במקרה זה באותו מעשה. לגישתו, בתיק בו נגור כבר דינו של הנאשם דובר על ניהול עסק ואי הגשת דו"חות, עבירות אשר אין דומות במהותן לעבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה וכן כי בגין הדין אין כלל התייחסות לרכיבי העבירה בהן הורשע הנאשם בתיק זה. لكن, אין מדובר ב"אותו מעשה" ויש לנגור את דינו של הנאשם בתיק שבפניו.

אין בידי קיבל את טעنته של ב"כ הנאשם כאילו עניינו ב"אותו מעשה" והינה נדחת על ידי.

ה הנאשם הורשע ודינו נגור בת"פ 1223/04 הניל, בגין מעשים של אי הودעה על פתיחת עסק, אי ניהול פנקס חשבונות (3 מקרים) ואי הגשת דו"ח במועד על הכנסותיו (3 מקרים), בוגוד לקביעות הסעיפים 215 א', 216 (5) ו- 216 (4), לפקודת מס הכנסת [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

אכן, לכוארה, העבירות בהן הורשע הנאשם ונדון בתיק האחר הניל נובעות מכך שה הנאשם הפעיל אתרים פורנוגרפיים מbijתו, גבה בגין דמי שימוש ואף מכר קלטות באמצעותotros, מעשים בגין הורשע הנאשם אף בתיק זה.

יחד עם זאת, אין עניינו ב"אותו מעשה", כהגדרתו בסעיף 186 לחס"פ ואשר מונע הטלת עונש נוסף על הנאשם, מהניסיוקים שייפורטו.

בפסקה נקבעו מספר מבחנים לבחינת השאלה מתי מספר עבירות מהוות "מעשה אחד" לצורך עונשה ובهم המבחן הדיאוני-עובדתי והמבחן המהותי-מוסרי בו משולב אף מבחן ההרתעה.

בע"פ 5023/99, **חכמי נ. מדינת ישראל**, פד"י נ"ה (3) עמ' 406, בעמ' 416 נאמר על ידי כב' השופט י. טירקל כי:

"בפסקה נקבעו שני מבחנים לבחינת השאלה מתי רואים ארונות נפרדים כ"אותו מעשה" כאמור בסעיף 186 לחס"פ. מבחן אחד הואעובדתי, והשני - מהותי (ע"פ 104/89 דרורי נ. מדינת ישראל, (5) בעמ' 849 - 853). נאמר, בין היתר, כי "המבחן העובדתי עונה לשאלת האם מדובר בפעולות נפרדות אשר ניתן לפחות בינהן אף שביצעו בראוף ואילו המבחן המהותי מתייחס למוחות האינטראס הנפגע של קורבן העבירה שעליו בא החקרה להגון" ... לצורך המבחן העובדתי ניתן גם להשתמש במבחן עזר, כמו: האם ניתן להפריד בין התקופות שבמהלכן נabraה כל אחת מן העבירות; האם היו העבירות כרוכות איש ברעותה, בלבד היפרד, או שהיא בידי העבריין לכוון את התנהגותו כך שיבצע רק חלק מן העבירות וימנע מן השאר; האם הוכחו על העבירות באותן ראיות או שכל אחת מהן הוכחה בראיות נפרדות ...".

כך אף נפסק בע"פ 446/01, **רודמן נ. מדינת ישראל**, פד"י נ"ו (5) 25, בעמ' 41 על ידי כב' השופט י. טירקל, באופןו לעניין המונח "אותו מעשה" המופיע בסעיף 186 לחס"פ, כי:

"כפי שנראה להלן, כל אחת מן העבירות שביסודות שלוש הרשעות המרימה עומדת בפני עצמה הן מן

הטעם של אחות מהן הייתה מכוonta כלפי רשות ציבורית אחרת והן מן הטעם של כל אחת מהן בקשה להציג מטרה שונה. הגש망ן של כל אחת מן העבירות גם לא הייתה תלולה אשה ברעותה, אלא הם ניתנו להפרדה".

בע"פ 2948/03, **אולג ברזובסקי נ' מדינת ישראל**, תק-על 3264, פירטה כב' השופטת א. פרוקצ'ה מדויע בעירות הקשר והשוד נבדלות מעבירת הרכח ואין לה חשב כמעשה אחד, ודבריה יפים גם לעניינו:

"הן בניוות מיסודות עובדיתיים ונפשיים שונים זה מזה. הן נועדו להציג מטרות שונות. הן מבטאות פגיאות שונות בערכיהם חברתיים ואנושיים. גם בבחינה המהותית-מוסרית, אין מעשה שוד שיעקרו פגיעה ברכוש קיטילת חי אדם הנוטל نفس, החמור שבמעשיהם על ספר החוקים. דרך כלל, תכלית ההליך הפלילי, ובכללו תכלית הרעתה, לא תושג במלאה מקום שמעשה שוד ומעשה המתה אדם ייחשבו מעשה אחד לצורך עינויו גם אם התבצעו בראץ זמינים זה זהה ... אם העבירות, על פי טיבן, ועל פי תכלית העינוי הפלילית, משקפות מעשים שונים ונפרדים, כי אז ראוי להטיל עינויו נפרדת בגין העבירות השונות גם מקום שבוצעו בראץ זמינים ובנסיבות ארוע עברייני אחד".

בע"פ 9804/02, ש. נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נח(4), 461, עמי 466-467 נקבע בפסק דין של כב' השופט מ. חשיין כי:

"המושג "אותו מעשה" יזרום עם תכליות דין העונשין, ועל דרך זה ניתן דעתנו לא אך למעשה הפיזי בלבד אלא - ואפשר עיקר - לאינטראסים שדין העונשין בקש לפרוש הגנתו עליהם: האינטראסים של הנפגע או הנפגעים על דרך הכלל, עצמתם של האינטראסים, מישקלם וחשיבותם של האינטראסים, מידת הפגעה באינטראסים ועוד. אכן, עקרון יסוד הוא - והוא מי"ג העיקרים - כי יש לתת לרשות רע בראשתו: לא פחות אך גם - והוא לעניינו - לא יותר; מעין סע pro quid. אמרת סעיף 186 לחס"פ כי אין לעונש אדם יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה אינה אלא בת-קובל לאותו עיקרו. נלק בעקבות בת-הקובל אל מקור הקובל - אל האינטראסים שהחוק בקש לפרוש חסותו עליהם - וידענו את דרכנו. מעשה פיזי אחד הפוגע בכמה אינטראסים שהמשפט חף ביקרים, אין כל הכרח - או הצדקה - אפרורי שהעשה ייונש אך בשל הפגעה באינטראס החשוב ובעל העוצמה הגדולה ביותר מבין אותם אינטראסים, או, שהעונשים אשר ייגרו על העושה בגין כל אחות ואחות מן הפגיעה יהיו חופפים זה-זה".

בעניינו, באופן כולל, אכן היו לנאים מניע אחד ותכלית אחת והם לזכות בכיספים שלא כדי. אולם, אין ספק כי לא ניתן לראות את אותה התכלית האחת ככזו ההופכת את המעשים הנפרדים למעשה אחד.

אי תשלום מיסים שתשלומים נדרש על פי דין מחד ופרסום חומר תועבה והחזקתו מאידך מהווים פגיאות שונות ונפרדות באינטראס הציבורי. כל אחת מן העבירות שביסוד הרשעות הנפרדות עומדת בפני עצמה. אף הגשמת כל אחת מן העבירות לא הייתה אחות ברעותה והין ניתנות להפרדה מוחלטת. העובדה כי הנאים בחר שלא לשלם את תשלומי החובה שהיא חייב בהם בגין ניהול עסקו, כאשר אין כל ממשמעות לעניין זה לסוגו של העסק אותו ניהל הינה נפרדת לחולטיין מן העובדה כי הנאים בחר ליצוק באותו עסק שניהל תכנים עבריים.

ubenirot hamisim otton uber hanaim umodot bpeni uzman gam am haesek otton nihal hanaim hia chuki. Perusim chomer toubah vchizkutno hio af hem umodim bpeni uzman cmashi ubira, gam am hia hanaim mduoh cdin ul hencostaviyom vmsalem at hasholimim motolim ulio ul pi din.

אין כאן עבירה אחת המתחלקת לפריטים אלא מסכת עבירות נפרדות שכל אחת פוגעת, לפי דרכה, באינטראס חברתי.

כל אחת מהן הינה עבירה עצמאית העומדת בפני עצמה.

לקביעתי, אין מדובר אך ורק בעבירות השונות ביסודותיהן העובדיים ובמהותן, אלא אף בעבירות אשר מדיניות ענישה רואיה הטומנת בחובה את הצורך בהגמת אינטרסים שונים כדוגמת, האינטראס הציבורי והרטעת היחיד בפרט וחברה בכלל, מחייבת הפרדת העבירות בחן הורשע הנאש בתיק הקודם ובתיק זה וממן ענישה נפרדת אשר תגשים את תכלית הענישה והאינטרס הציבורי שההרתעה.

אשר על כן, הני קובעת כי לא התקיים בעניינו הסיג האסור יותר מענישה אחת בגין "אותו מעשה", כהגדרתו בסעיף 186 לחס"פ ודינו של הנאש בתיק זה ייגזר בנפרד מגזר דין בת"פ 1223/04 היל.

לענין העונש טען ב"כ המשימה כי לנאש אין הרשות קודמות.

עוד טען כי תכילת החוקה האוסרת פרסום תועבה של קטינים הינה בהגנה על אותם ילדים אשר נפגעים במהלך הכתת תוכן הפורנוגרפיה, מניעת ניצולם ומניעת עידוד וגורוי אותם אנשים אשר מוצאים סיפוק מיני בתכנים אלה ועל כן נקבעו בצדן של העבירות הללו עונשים מחמירים.

לגיישתו, תכילת זו מצריכה ענישה מرتיעה אשר תمنع מעבריינים פוטנציאליים נוספים לנטות ולזכות ברוח לבכלי, על חשבון של אותם ילדים מונצלים.

ב"כ המשימה הוסיף כי הנאש הינו אשם בוגר אשר היה מודע למשעו ולתוכנם של החומרים אותם פרסם, אך בחר לפרסמים מתואות בצע.

ב"כ המשימה עתר כי יוטל על הנאש עונש של מאסר בפועל שיבטא את חומרת מעשו, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאש טען לענין העונש כי מאחר ומדובר במקרה ראשוני מסוגו, לא ניתן להציבו על רף ענישה נhog ועל כן מקובל הוא כי אין למצות את הדין עם הנאש.

ב"כ הנאש ציין כי יש בגזר דין שהוטל על הנאש בת"פ 1223/04 כדי להוות שיקול לקולא בגזרת עונשו של הנאש בתיק זה.

עוד טען כי הנאש נשוי ואב לבן יחיד, חייל, וכי המשפחה סבלה מקשדים כלכליים מאז העליה לארץ ובנסיבות אלה בוצעו מעשי העבירה של הנאש.

כן הוסיף כי כיום הנאש עובד בניקיון והמשפחה מצויה בקשרים כלכליים לאור משכורתו הנמוכה וכן מכיוון שאשתו של הנאש הייתה קורבן לעבירותimin במקום העבודה ונאלצה להפסיק עבודתה במקום.

לגיישתו, אין להחמיר עם הנאש מאחר ולא קיימת מסוכנות מן הנאש וכן מכיוון שהרטעת היחיד התקיימה ביום שהנאש נעצר.

ב"כ הנאש ביקש מבית המשפט להסתפק במאסר בפועל שנייתן יהיה להמירו לעבודות שירות וכן להסתפק בקנס בו הנאש יוכל לעמוד.

לקביעתי, חומרתו של העבירות בחן הורשע הנאש מוצאת ביטוייה בפגיעה הפוטנציאלית בקטינים ובניצולם, הכל

הנני לציין כי במהלך שמייעת הראיות נחשה בית המשפט לתמונות וקלוטות שהצפיה בהן קשה כאשר קטינים נראים בהן עירומיים ובתנוחות שיש בהן אספקט מיני.

המעשים בהם הורשע הנאשם הם שפותחים את הפתוח לניצולם של קטינים למטרות מיניות, לעידוד ולמתן לגיטימציה להפצת חומר תועבה שכזה וכן לשיפוק יצרם המיני של אלה המוצאים זאת בחומר תועבה מסווג זה. כל זאת, כאמור, תוך פגיעה כה אiomת בקטינים.

בhapצתו חומר תועבה ביצעו הנאשםacts מעשיים שהווים בבחינת תיווך בין מי שייצרו את אותו חומר תועבה לבין מי שבבקשים לצורכו ולביקעתי יש לעשות לגדעתו שלו שבין ה"יצרן" ל"צרכן" על ידי ענישה ממשועותית ומרתיעת.

אף דברי ההסביר להצעת החוק מדגישים את הצורך בענישה לא רק לאור המכנים את חומר התועבה כי אם גם למפיצים ולמפרסמים חומר זה.

דוקא העובדה כי ענינו בקביעת רמת ענישה בסוג עבירות שאין להן תקדים בפסיקת מחייבת הצבת רף עונשי הולם שיבטה את סלידת החברה והחומרה שבה יש לראות ניצול מיני של קטינים למטרות צפיה באוטם חומרים מצולמים ומיכירתם באמצעות האינטרנט, לרבות עשיית מעשים של סיוע לאורנו ניצול, כפי שנעשה על ידי הנאשם.

אף באמנה בדבר זכויות הילד מיום 20.11.89 (פורסמה בכתב אמנה 1038) בישראל חתומה עליה ביום 3.7.90 ואישרה אותה ב-4.8.91, סעיף 34 שבה, נאמר כי:

"המידנות החברות מקבלות על עצמן להגן על הילד מפני ניצול מיני ותקיפה מינית לצורתייהם. לצורך זה ינקטו המדינות החברות במילוי אמצעים מתאימים במישורלאומי. על מנת למנוע ג. שימוש בילדים לשם ניצול בהציגות פורנוגרפיות או בחומר פורנוגרפי".

משמעות, הגנת הקטינים מפני שימוש לצרכים פורנוגרפיים הינה אינטראס כלל עולמי בישראל חברה לו וקבעה רמת ענישה ממשועותית למי שפוגע בכך בזכויותיהם של הקטינים.

לפי דברי הנאשם הוא בחר בזעון להפיץ חומר זה, למורת שידע את תוכנו וזאת מכיוון שנוכח לדעת כי ההכנסה בגין הfpצת החומר שבו מצולמים קטינים עירומיים ובתנוחות מיניות היא גבוהה, כך שטעת בא כוחו אילו לא בוצעו המעשים בגין בצע כסף - אין בה ממש.

לענין השיקולים הכלליים בגזירת עונשו של הנאשם, נקבע בע"פ 2580/93 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (3), 516, בפסק דין של כבי השופט ד. לויין כי:

"על בית המשפט בוגזרו דין של הנאשם לחתת את הדעת למכלול, גם למצוות האישי של הנאשם, שהרי הענישה היא אינדיבידואלית, אך גם, ובמידה לא פחותה ולפעמים אף במידה יתרה, לצורך להרתיע מפני מעשים כאלה עבריאניים בכוח ולקבוע נורמות ענישה שתהיינה ידועות לכל, למען שמעון אחרים ייראו".

ובע"פ 4872/95 **מדינת ישראל נ' גל אילון ו-2 אח'**, פ"ד נג(3), 1, נקבע על ידי השופטת ט. שטרסברג כהן כי:

"**מבחןת האינטראס הציבורי**, אין זה מספיק להטמע בחוק סטנדרטים של התנהגות. הציבור חייב לראותם מישומים בכל עת ולראות בהם חלק בלתי נפרד מונוהגים חברתיים מקובלים המגנים על גופו, רכשו וככזו של כל אחד מתוכו. עניותה של חנוך בנסיבות של התנהגות עברינית חמורה, עלולה להביא להטעות עכבות מוסריות, להתרשם מהאפשרות על ערבים ועל נורמות, לפוגע באמינותו מימושו של האIOS בעונש מאחריו החוק ולהעביר מסר שלילי לעברינות פוטנציאליים המעודדים לבצע עבירות מסוימות. באותו אופן בו השחת עונש ממשי הוא בבחינת ביטוי חברתי חריף לגינוי לו ראיים המעידים החמורים, כך אימוץ הגישה הслחנית תחילש הכרת האיסור שבהתנהגות".

בע"פ 212/79, **פלוני נ. מדינת ישראל**, פ"ד י' לד (2) 421, נפסק על ידי כב' הנשיא א. ברק כי:

"**השיקולים** אותם רשאי וחייב השופט לשקלם הם רבים ומגוונים והם כוללים בחובם הן שיקולים כלכליים והן שיקולים אינדיבידואליים לנאים העומד לדין. מקובל לציין בין מכלול השיקולים שיש לשקות ביחסו את שיקולי ההתרעה הכלכלית וההרתעה האינדיבידואלית, את שיקולי המניעה והתגמול ואת השיקול השיקומי".

לענין מתן משקל ראוי לצורכי הכללי להגן על צנעת הפרט, על רגשותיהם של הקטינים, כבודם והចורך החברתי לעמוד לימים ולהזקם נקבע בע"פ 1/97, **דאודי נ. מדינת ישראל**, תקדין עליון ברך (2) 679 כי:

"על בית המשפט לשנות נגד עניינו את טובת הקטינים; ולגוזר עונשים שיהיה בהם כדי להגן עליהם מפני מעשייהם של אלה שאינם יודעים לרשון את יצרם".

וכן בע"פ 9218/96, **פארוק גנאים נ. מדינת ישראל**, תקדין עליון ברך (2) 546 :

"**בדין ראה ביהם**" שמהווים העניין הציבורי שבחגנה על קטינות מפני מעשי מסוג זה, על פני נסיבותיו האישיות של המערער; והגנה זו יכולה להיות מושגת רק בהטלת עונשים, שיש בהם כדי לקבוע את חומרת המעשה בהכרתם של כל אלה שאינם מסוגלים לרשות את יצרם".

על בסיס כל האמור לעיל הנני קובעת כי על העונש שיוטל על הנאים לכל רכיב של מאסר בפועל לתקופה ממשמעותית.

אשר על כן, ובהתחשב מכלול הנתונים שבאו בפני בית המשפט הנני דנה את הנאים למאסר לתקופה של 36 חודשים, מתווכם ירצה הנאים מאסר בפועל לפחות 18 חודשים והיתרה מאסר על תנאי לפחות 3 שנים.

התנאי הוא כי הנאים לא יעברו אחת העבירות עליהם הורשע.

בהתחשב במצבו הכלכלי הקשה ובעוון המאסר בפועל שהotel עליו - לא איזנו לתשלום כספי.

ניתן היום כ"א בכסלו, תשס"ו (22 בדצמבר 2005) במעמד הצדדים.
והודעה זכות העreau תוך 45 ימים מהיום.

רחל חזיה, שופטת
סגן נשיא

התובע:

אבקש צו להשמיד את כל המוצגים שבתיק זה.

ב"כ הנאים:

מסכים.

ז'

כمبוקש.

הנני מורה על השמדת כל המוצגים וזאת לאחר תום תקופת העreau שבתיק זה.

ניתן והודיע היום 22 בדצמבר, 2005 (כ"א בכסלו תשס"ו) במעמד הצדדים.

רחל חזיה, שופטת
סגן נשיא

ב"כ הנאים:

אבקש לעכב את תחילת ריצוי עונש המאסר לתקופה של מספר שבועות על מנת שנוכל ללימוד את פסק הדין ולגבש עדמה לגבי הגשת העreau.
במקביל יוכל באותה תקופה הנאשם להתרגן לקרה מאסרו.

התובע:

לטעמי היה על הנאשם גם לאור גזר דין של כב' השופטת ג. שרון לצפות כי יוטל עליו עונש מאסר בפועל כך שאין ניתן אורכה לצורך התארגנות.
לא אתנגד לדחיה של מספר ימים, לצורך התארגנות, אם חברי ירצה להגיש עreau, פתוחה לפני הדרך לעקב עיקוב ביצוע בפני ערכאת העreau.
לחילופין, אבקש ערבות וצו עיקוב יציאה מן הארץ.

החלטה

אכן היה צריך להיות ברור לנאים כי לאחר שהורשע בדיינו יהיה צפוי למסר בפועל וכי עליו לעשות את כל הסידורים האישיים עודטרם ישיבת היום.

עם זאת, הנסי נוענית לבקשת עיכוב הביצוע כאשר ברצון הנאשם לשקל הגשת ערעור, אך זאת לפרק זמן מוגבל. הנסי קובעת כי הנאשם יתייצב ביום 08.06.1.8, במצוירות הפלילית של בית המשפט לשם תחילת ריצויו מסרו.

עיכוב הביצוע מותנה בכך שה הנאשם יחתום על ערבות עצמית וימצא ערבותצד ג' טובה על סך של 20,000 ל"ח כל אחת.

בן הנסי מעכבות את יציאתו של הנאשם מן הארץ וזאת עד להתייצבותו לריצוי מסרו.

ניתנה היום כ"א בכסלו, תשס"ו (22 בדצמבר 2005) במעמד הצדדים.

רחל חזה, שופטת

סגן נשיא

הקלדנית: פנינה ב.

law.co.il